

AUTOREFERAT

1. Imię i nazwisko: Andrzej Jungiewicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne:

1987 - tytuł magistra sztuki w zakresie gry na fortepianie, Akademia Muzyczna im. K. Szymanowskiego w Katowicach

2003 - kwalifikacje I stopnia w zakresie dyscypliny: instrumentalistyka specjalność: kameralistyka fortepianowa, Akademia Muzyczna im. K. Szymanowskiego w Katowicach

2001 - nauczyciel mianowany, Zespół Państwowych Szkół Muzycznych Państwowa Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna II st. im. K. Szymanowskiego w Katowicach

2012 - nauczyciel dyplomowany, Zespół Państwowych Szkół Muzycznych Państwowa Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna II st. im. K. Szymanowskiego w Katowicach

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych:

W niepełnym wymiarze zatrudnienia:

- od 15.09.1985 - nauczyciel, od 01.09.2001 – nauczyciel mianowany, od 01.09.2012 - nauczyciel dyplomowany, Zespół Państwowych Szkół Muzycznych Państwowa Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna II st. im. K. Szymanowskiego w Katowicach
- od 01.03.1999 do 30.06.1999 nauczyciel, Państwowa Szkoła Muzyczna I i II st. w Gliwicach

W pełnym wymiarze zatrudnienia:

- od 01.10.1988 – młodszy wykładowca, od 06.02.1997 – wykładowca, od 01.10.2004 – starszy wykładowca, kw. I st., Akademia Muzyczna im. K. Szymanowskiego w Katowicach

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2013 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

Płyta CD **Muzyka współczesnych kompozytorów śląskich dla 2 pianistów**

Wykonawcy: Gabriela Szendzielorz – fortepian
Andrzej Jungiewicz – fortepian

Numer katalogowy: ŚTMCD002

Rok wydania: 2009

Wydawnictwo: Śląskie Towarzystwo Muzyczne

Miejsce realizacji: Sala Koncertowa Akademii Muzycznej w Katowicach

Realizatorka nagrania: Beata Jankowska-Burzyńska

Na CD znalazły się następujące utwory:

Józef Świder *Allegro. Moderato* (1953) na 2 fortepiany

Henryk Mikołaj Górecki *Toccata op. 2* (1955) na 2 fortepiany

Henryk Mikołaj Górecki *Pięć utworów op. 13* (1959) na 2 fortepiany

Jan Wincenty Hawel *Capriccio – Fantasia nr 2* (1975) na 2 fortepiany

1. Preludium
2. A fresco
3. Chorale
4. Finale - improvvisando

Aleksander Glinkowski *Dialogos* (1976) na 4 ręce

Edward Bogusławski *Preludia dziecięce* (2003) na 2 fortepiany

Nr 1, 2, 3, 4, 9

Andrzej Dziadek *Dzwony o zmierzchu* (2008) na 4 ręce

Płyta CD „Muzyka współczesnych kompozytorów śląskich dla 2 pianistów” wybrana jako temat pracy habilitacyjnej jest wynikiem moich zainteresowań muzyką współczesną. Niezwykle interesująca kameralna muzyka fortepianowa kompozytorów wywodzących się z kręgu kulturowego Śląska nie znajdowała dotąd należnego jej miejsca na nagraniach płytowych. Nagrane kompozycje zostały wybrane spośród tych przeznaczonych na określony skład: 4 ręce albo 2 fortepiany.

Współpraca w duecie fortepianowym z pianistką Gabriellą Szendzielorz zapoczątkowana podczas studiów w Akademii Muzycznej w Katowicach rozwinęła się poprzez wykonywanie na koncertach szerokiego repertuaru, którego znaczną część stanowi muzyka współczesna. Stąd powstał pomysł zarejestrowania na CD utworów, które graliśmy już wcześniej dodając nowe pozycje. Przygotowanie do nagrania poza gruntowną analizą wybranych dzieł poprzedziło zapoznanie się z niezwykle bogatą twórczością kompozytorów śląskich. Nagrane kompozycje są wyrazem tendencji stylistycznych, jakie dokonywały się w całej muzyce polskiej w drugiej połowie XX wieku oraz na początku XXI. Stawiają przed wykonawcami wysokie wymagania ale otwierają też szerokie obszary interpretacyjne. Zostały skomponowane na przestrzeni lat 1953 - 2008 i pisane są różnymi technikami kompozytorskimi. Opanowanie tych dzieł stanowiło próbę podsumowania moich dotychczasowych doświadczeń w grze w duecie fortepianowym. Autorami nagranych kompozycji są wychowankowie nestorów śląskiej szkoły kompozytorskiej - Bolesława Szabelskiego i Bolesława Woytowicza. Wywodzili się oni z utworzonego w 1929 roku Państwowego Konserwatorium Muzycznego w Katowicach, przemianowanego w 1934 roku

na Śląskie Konserwatorium Muzyczne, po II wojnie na Państwową Wyższą Szkołę Muzyczną i od 1979 roku – na Akademię Muzyczną. Henryk Mikołaj Górecki, Jan Wincenty Hawel, Aleksander Glinkowski, Edward Bogusławski to absolwenci klasy kompozycji Bolesława Szabelskiego a Józef Świder - Bolesława Woytowicza. Andrzej Dziadek to natomiast przedstawiciel kolejnego pokolenia kompozytorów – absolwent Józefa Świdra.

Allegro. Moderato Józefa Świdra (1930-2014) to utwór najwcześniejszy z nagranych na omawianym CD. Powstał w 1953 roku (PWM Edition, Kraków 1970) i jest jedynym na 2 fortepiany z 6 na fortepian (w tym 2 na fort z ork). Pomimo tego, że kompozycja powstała we wczesnej fazie twórczości Świdra stanowi ciekawą pozycję w literaturze fortepianowej. *Allegro. Moderato* to dwa skontrastowane utwory w konwencji neoklasycznej. Wirtuozowskie, motoryczne, pełne wigoru *Allegro* można określić jako allegro sonatowe. Ornamentacyjne, kapryśne *Moderato* ma charakter wariacji. W obu tych utworach partie fortepianów są równorzędne, pianiści nawzajem przejmują od siebie motywy i wspólnie kształtują ekspresję. Podstawowym zadaniem jest nie tylko precyzyjne, równoczesne granie przebiegów szesnastkowych i budowanie dynamiki, ale także odpowiednie zróżnicowanie kolorystyczne, wysłuchiwanie pauz i fermat. Jeśli *Allegro. Moderato* potraktujemy jako cykl nieodparcie nasuwa się pewien niedosyt – brak części trzeciej, która byłaby energetycznym zamknięciem całości. Moglibyśmy wtedy mówić o formie sonaty.

Henryk Mikołaj Górecki (1933-2010) najwięcej utworów przeznaczonych na fortepian, w tym dwa na 2 fortepiany napisał w latach pięćdziesiątych ubiegłego stulecia. Wirtuozowska *Toccatà* op. 2 z 1955 roku (PWM Edition, Kraków 1975) jest krótka i efektowna. Charakteryzuje się motoryką, nieregularnymi akcentami, ostrymi współbrzmieniami harmonicznymi, dużymi kontrastami dynamicznymi, polifonizowaniem. Wykonanie *Toccaty* wymaga niezwyklej precyzji i bezwzględного utrzymania jednolitego pulsu podkreślającego perkusyjny charakter utworu.

Pod koniec lat pięćdziesiątych Górecki zwrócił się w kierunku techniki serialnej. *Pięć utworów* op. 13 (PWM Edition, Kraków 1985) napisane zaledwie cztery lata po *Toccatie* wprowadzają w zupełnie inny świat dźwiękowy oparty na tej technice. Wszystkie utwory opierają się na jednej serii: *d cis dis gis c h g fis a b f e*. W zachowanym notatniku Górecki dokładnie opisuje sposób użycia materiału dźwiękowego kompozycji¹. Każdy kolejny utwór jest bardziej skomplikowany i dłuższy. Narasta ruch, dynamika, wszelkiego rodzaju kontrasty, wydłuża się czas trwania. Utwór I to spokojny dialog podobnych partii w wolnym tempie z częstymi pauzami. Utwór II pomimo dość wolnego tempa zawiera dużo zmian agogicznych. Utwór III jest w szybkim tempie, pojawiają się szesnastki i trzydziestodwójki. W utworze IV mamy zmienne tempo, nieregularne metrum, klastera i krótkie motywy oparte o szerokie interwały. V utwór ma najbardziej zróżnicowaną fakturę – akordy, pojedyncze ostre dźwięki, klastera. Zakończony jest rozbudowanym, wykonywanym przez mnie odcinkiem solo I fortepianu. Kompozytor rezygnuje tu z podania metrum, dalej jednak ściśle określa czas trwania danej jednostki. Dużo szybkich przebiegów dźwiękowych i duża dynamika potęgują wrażenie podsumowującej cykl kadencji. W tej niewielkiej ale skomplikowanej partyturze można odnaleźć wiele z cech znamienych dla całej twórczości Góreckiego takich jak: precyzyjna konstrukcja, skontrastowana dynamika i rytm, fragmenty kontemplacyjne zderzone z brzmieniami silnie dysonansowymi i klasterami. Punktualistyczna faktura zróżnicowanych pod względem tempa i charakteru części, złożone struktury rytmiczne, skrajna dynamika w połączeniu z klasterami i rozbudowanymi akordami, bardzo dokładna organizacja czasu (w tym również ciszy - pauz) stanowi duże wyzwanie dla wykonawców. Aby oddać wszystkie niuanse tej muzyki trzeba bardzo uważnie przeanalizować partyturę i z pietyzmem zinterpretować każdy jej szczegół.

¹ Anna Górecka, *Rola fortepianu w życiu i twórczości Henryka Mikołaja Góreckiego*, Katowice 2012, s. 84

Spośród 12 kompozycji na fortepian (w tym również na fortepian z orkiestrą) Jana Wincentego Hawela (ur. 1936) tylko jedna przeznaczona jest na 2 fortepiany. Jest to *Capriccio – Fantasia nr 2* napisane w 1975 roku i nagrodzone III nagrodą na II Pianistycznym Konkursie Kompozytorów w Słupsku w tym samym roku. Z twórczością fortepianową Hawela zetknąłem się już w czasie studiów wykonując jego *Symfonię concertante* na fortepian i orkiestrę z Orkiestrą Filharmonii Śląskiej pod dyrekcją kompozytora w 1984 roku. Fakt ten zainspirował mnie do przestudiowania również innych utworów na fortepian i napisania pracy magisterskiej w kontekście zjawiska aleatoryzmu w Jego twórczości. *Capriccio - Fantasia* składa się z czterech części. Część I *Preludium* utrzymana jest w ekstremalnej dynamice *fff sempre*. Występują tu kontrasty fakturalne (długie wybrzmienia oktaw nakładanych chromatycznie, repetycje akordów, szybkie przebiegi „rozłożonych” akordów chromatycznych) i barwowe (opozycja pomiędzy brzmieniem niskich rejestrów i wysokich). Część II *A fresco* to niezwykle kolorowa i różnorodna konstrukcja dźwiękowa. Kompozytor wykorzystuje tu figurę „jedna ręka na białych, druga na czarnych klawiszach”, *glissando* klasterów, różne artykulacje i skontrastowaną dynamikę (*staccato* z pauzami *pp*, dłuższe przebiegi *legato ff*) oraz układy fakturalne (delikatne dwudźwięki, agresywne nieregularne repetycje, szerokie motywy *legato* oparte głównie na interwale trytonu i tercji). W części III *Chorale* zakres dźwięków na klawiaturze jest poszerzony o brzmienie strun, na których gra się pięściami, *pizzicato*, pałkami perkusyjnymi z główką filcową, drewnianą, metalową oraz miotłkami. Część ta zbudowana jest na opozycji efektów uzyskiwanych przez wykonanie na strunach i różnej rozpiętości klasterów wykonywanych na klawiaturze. Część IV *Finale – improvvisando* to najruchliwsza część utworu. Kompozytor posługuje się tu podanymi różnorodnymi motywami dokładnie zapisanymi i motywami zasugerowanymi tylko graficznie, które mają zbudować ogromne *crescendo*. Całość kończą grane izorytmicznie przez 2 pianistów wielokrotne repetycje dwunastodźwięku – najpierw użytego horyzontalnie w postaci szesnastkowych motywów, a następnie wertykalnie jako powtarzane akordy.

Kompozytor stosuje w tej kompozycji zarówno granie na klawiaturze jak i granie bezpośrednio na strunach fortepianu. Wysokości dźwięków w większości zapisuje dokładnie, jednak czasem określa tylko kierunek przesuwania danego modelu dźwiękowego lub zestawu dźwięków do improwizacji. Sposób wykonania efektów sonorystycznych podaje w legendzie, wyjaśniając symbole graficzne. Rytm jest jedynie sugerowany za pomocą specjalnej notacji proporcjonalnej. Głównym problemem interpretacyjnym, poza decyzjami dotyczącymi elementów improwizacyjnych, było znalezienie odpowiednich proporcji rytmicznych tak, by sensownie budować formę i kształtować napięcia energetyczne. Ważnym elementem przygotowania utworu do nagrania była praca nad odpowiednim wydobyciem elementów sonorystycznych.

Aleksander Glinkowski (1941-1991) skomponował tylko dwa utwory przeznaczone na fortepian: solowe *Wariacje* (1965) oraz *Dialogos* na 4 ręce (1976). Kompozycja oparta jest na dwóch strukturach dźwiękowych: figuracyjnej i akordowej rozdzielonych pomiędzy dwóch wykonawców. Struktury te są w trakcie utworu wielokrotnie powtarzane i poddawane lekkim zmianom. Kompozytor podaje czas trwania utworu, jego poszczególnych odcinków i pauz dookreślając w ten sposób dość ogólnie zapisane proporcje rytmiczne i częstotliwość powtórek. Wysokości dźwięków są określone. Większość utworu utrzymana jest w dynamice *forte*. *Piano* pojawia się w wysokim rejestrze w miejscu będącym rodzajem krótkiej solowej kadencji, którą improwizuję wykorzystując podany przez kompozytora zestaw dźwięków. *Dialogos* powtarzanymi motywami i jednolitą dynamiką przywodzi na myśl repetitive music. Zasadniczym zadaniem dla wykonawców jest tu umiejętne utrzymanie tej samej dynamiki na długich odcinkach i dobranie odpowiednich proporcji czasowych powtarzanych motywów.

Preludia dziecięce Edwarda Bogusławskiego (1940 – 2003) powstały w 2001 (Wydawnictwo Wyższej Szkoły Pedagogicznej, Częstochowa 2003). Jest to 9 utworów napisanych na 2 fortepiany, z których pierwsze 4 mogą być wykonywane na 4 ręce. Cykl ten chociaż z założenia pedagogiczny (kompozytor napisał jeszcze 7 innych zbiorów z takim przeznaczeniem na różne instrumenty), wymaga

od wykonawców dużych umiejętności muzycznych. Zróżnicowane pod względem charakteru, trudności, artykulacji, dynamiki, zmienności tempa i metrum również w obrębie pojedynczych miniatur, *Preludia* inspirują do kształtowania ciekawych światów dźwiękowych. Kompozytor dopuścił ich wykonywanie zarówno w całości jak również jako pojedyncze utwory. Na CD zostały nagrane *Preludia* nr 1, 2, 3, 4 i 9. W *Preludium I* wykonawcy dialogują z sobą wykonując najczęściej fragmenty gamowe oparte o sekundę wielką w górę. Ważną rolę wyrazową pełni pauza. *II Preludium* wykorzystuje interwał kwinty. Także tu pauza wyraźnie podkreśla charakter utworu – „rozmowy” dwóch równorzędnych partii. *III Preludium* składa się z dwóch różnych motywów – ósemkowego o żartobliwym charakterze, opartego o interwał tercji, granego najczęściej izorytmicznie oraz lirycznego, wolniejszego rozpiętego na dłuższych frazach *legato*, wykorzystującego większe interwały, w których pianiści dialogują z sobą. *IV Preludium* opiera się głównie na repetycjach i rozłożonych oktawach. Dużo akcentów, gwałtowne *crescenda* na krótkich odcinkach potęgują jego sarkastyczny charakter. *Preludium IX* jest najbardziej rozbudowane i zróżnicowane. Kompozytor wykorzystuje różne interwały, artykulację, rytmikę, tempo. Zestawia ze sobą fragmenty wirtuozowskie z fragmentami kadencyjnymi *ad libitum*. To *Preludium* jest podsumowaniem wszystkich zagadnień występujących w cyklu.

Preludia dziecięce to wyrafinowana kompozycja wymagająca od wykonawców dużej wyobraźni i koncentracji. Przy stosunkowo prostej fakturze zawiera szereg problemów pianistycznych – precyzyjne granie szybkich przebiegów, piękne frazowanie, wyrównanie i umiejętne zróżnicowanie artykulacji, wspólny oddech, swobodne operowanie czasem, fantazję kolorystyczną. Zmienność i zaskakujące rozwiązania kompozytorskie stanowią tu główny problem interpretacyjny.

Andrzej Dziadek (ur. 1957) napisał *Dzwony o zmiernych* w 2008 roku i w tym samym roku utwór został prawykonany przez nasz duet. Później kompozytor dopisał jeszcze *Kołysankę* i *Nokturn* tworząc dedykowany nam tryptyk *Trzy utwory*. Nagranie tryptyku znajduje się na autorskiej płycie Andrzeja Dziadka (*Piano Music, Acte Preamble AP0215*) i pochodzi z Festiwalu Prawykonań Polska Muzyka Najnowsza w Katowicach w 2009 roku. *Dzwony o zmiernych* są przeznaczone na 4 ręce. Utwór zbudowany z dźwięków specyficznych skal oparty jest na dialogu wybrzmiewających akordów w niskim rejestrze i stopniowo rozwijających się figuracjach rejestru wysokiego. Synkopowane akordy imitują bicie dzwonów, które rezonują i wybrzmiewają po tych uderzeniach, często w dość swobodnych rytmicznie arabeskach. Kompozycja rozpoczyna się jak gdyby z oddali, od dynamiki *pp* do osiągnięcia kulminacji w centralnej części utworu i cofając się następnie dynamicznie zmierza do zakończenia. Płynne przeprowadzenie dynamiki, osiągnięcie odpowiedniego brzmienia i znalezienie różnorodnych barw jest niezbędne do właściwej interpretacji tego rozwibrowanego obrazka muzycznego.

Omawiana płyta CD stanowi przegląd różnych stylistyk twórców regionu, z którym związałem całe swoje życie zawodowe. Przekonanie o wartości artystycznej dzieł wybitnych kompozytorów śląskich pomagało w pracy nad nimi. Utrwalenie na CD daje szansę na szersze propagowanie tych utworów.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć artystycznych, działalności naukowej i dydaktycznej

W Autoreferacie podejmuję próbę przedstawienia moich poglądów, sposobów pracy i form działalności zawodowej. Ze szczególną uwagą opisuję w nim moje dokonania artystyczne, pedagogiczne i twórcze po przewodzie kwalifikacyjnym I stopnia w 2003 roku. Najważniejsze obszary mojej działalności to występy na koncertach kameralnych, udział w kursach w charakterze akompaniatora oraz dydaktyka. Wszystkie te dziedziny przenikają się wzajemnie, uzupełniając i wywierając wpływ na mój rozwój i dorobek. Przywołuję tu również w porządku chronologicznym najważniejsze dla mnie wydarzenia i osiągnięcia.

Od wczesnych lat mego dzieciństwa chciałem zostać muzykiem. Cieszę się, że udało mi się zrealizować moje zamiary. Każdy etap mojej edukacji traktowałem z wielką powagą i sumiennością. Naukę gry na fortepianie rozpocząłem w 1971 roku w Społecznym Ognisku Muzycznym w Nowej Soli w klasie mgr Krystyny Gołemberskiej. Od 1973 roku uczyłem się w Państwowej Szkole Muzycznej I st. w Nowej Soli w klasie mgr Reginy Stryckiej. Podczas nauki w tej szkole zostałem laureatem pierwszych nagród:

- w 1975 r. na Konkursie Pianistycznym na Najlepsze Wykonanie Muzyki Polskiej w Nowej Soli,
- w 1976 r. na Międzywojewódzkim Konkursie Młodego Pianisty w Sulechowie oraz na Międzyszkolnym Konkursie Pianistycznym w Gorzowie, gdzie otrzymałem również nagrodę specjalną za najlepsze wykonanie utworu J.S. Bacha.

W 1977 r. otrzymałem nagrodę im. G. Bacewicz przyznaną przez Radę Pedagogiczną tej szkoły.

Od 1977 r. kontynuowałem naukę w Państwowym Liceum Muzycznym w Katowicach w klasie mgr Krystyny Musiał. W 1979 r. wziąłem udział w Festiwalu Muzyki Rosyjskiej i Radzieckiej w Gdańsku, gdzie otrzymałem dyplom laureata. W 1981 r. zagrałem z Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Śląskiej pod dyrekcją Jerzego Salwarowskiego *Koncert a-moll cz. I E. Griega*.

Od początku mojej nauki gry na fortepianie interesowało mnie też wspólne granie z innymi instrumentalistami i często występowałem na koncertach z koleżankami i kolegami.

W 1981 r. rozpocząłem studia na Wydziale Instrumentalnym Akademii Muzycznej w Katowicach w klasie fortepianu prof. Józefa Stompla. Uczyłem się nie tylko na zajęciach, ale również słuchając Jego interpretacji podczas recitali solowych i koncertów z orkiestrami. Był to dla mnie bardzo intensywny czas poszerzania umiejętności pianistycznych. Profesor pracując nad rozwijaniem techniki w służbie wyrazu muzycznego wywarł zasadniczy wpływ na moje myślenie o muzyce i do dzisiaj pozostaje dla mnie wzorem muzyka i pedagoga.

Dwukrotnie, w r. 1985 i 1986 zostałem laureatem Ogólnopolskich Konkursów Pianistycznych na stypendia artystyczne im. F. Chopina w Warszawie. Wystąpiłem także jako solista z Orkiestrą Symfoniczną Akademii Muzycznej w Katowicach pod dyrekcją Jana Wincentego Hawela wykonując w 1984 r. Jego *Sinfonię concertante nr 6* oraz w 1987 r. II Koncert fortepianowy A-dur F. Liszta.

W roku akademickim 1986/87 byłem stypendystą Ministra Kultury i Sztuki.

Muzykę kameralną i naukę akompaniamentu studiowałem w klasach prof. Marii Szwajger-Kułakowskiej oraz prof. Urszuli Stańczyk. Praca ze wspólnymi kameralistkami, które również wielokrotnie mogłem podziwiać na estradzie, była dla mnie niezwykle twórcza i rozwijająca. Grając w różnych zespołach poznawałem bogatą literaturę i zaznajamiałem się z wieloma aspektami gry kameralnej. Do dzisiaj korzystam z wiedzy moich Mentorek. Prof. Maria Szwajger-Kułakowska była również moim promotorem podczas przewodu kwalifikacyjnego I stopnia w 2003 roku.

Trio fortepianowe, w którym grałem z Małgorzatą Michalik – skrzypce i Markiem Szopą – wiolonczela prowadzone przez prof. Marię Szwajger-Kułakowską, zdobyło nagrodę główną na Festiwalu Augustowskie Spotkania Młodych w 1985 r. Duet fortepianowy z Gabrielą Szendzielorz pracujący pod kierunkiem prof. Urszuli Stańczyk otrzymał wyróżnienie na Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej w Łodzi w 1986 r.

Akademii Muzyczną ukończyłem w 1987 roku.

Doświadczenia pianistyczne gromadziłem również na kursach muzycznych.

Byłem aktywnym uczestnikiem Mistrzowskich Kursów Pianistycznych:

- w 1986 w Dusznikach Zdroju w klasie Ryszarda Baksta
- w 1988 w Zürichu w klasie Rudolfa Buchbindera.

Brałem również aktywny udział w Mistrzowskich Kursach Muzyki Kameralnej

- w 1985 w Łąncucie w klasie Barbary Halskiej
- w 1990 w Sveg (Szwecja) w klasach Stefana Bojstena, Kerstin Nylander, Kiella Fageusa
- w 1990 w Hitzacker (Niemcy) w klasach Konrada Richtera, Matthiasa Rüttersa.

Podczas tych kursów mogłem wspólnie z uczestnikami z Polski i z innych krajów pod kierunkiem Mistrzów opracowywać fortepianowe tria - B op.11 L. van Beethovena, d op. 49 F. Mendelssohna, kwartet g KV 478 W.A Mozarta, kwintety - Es op.16 L. van Beethovena, Es op. 44 R. Schumanna, sekstet B. Martinů, a także inne utwory kameralne.

Już podczas studiów w roku 1985 rozpocząłem pracę w charakterze akompaniatora w Państwowym Liceum Muzycznym w Katowicach (obecnie Zespół Państwowych Szkół Muzycznych im. Wojciecha Kilara, Państwowa Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna II st. im. Karola Szymanowskiego). Sześciokrotnie otrzymałem nagrodę Dyrektora ZPSM POSMI i II st. w Katowicach za szczególne osiągnięcia w pracy dydaktyczno – wychowawczej (1996, 2000, 2001, 2004, 2009, 2010).

Na przestrzeni lat zdobywałem doświadczenia we współpracy z pedagogami klas instrumentów smyczkowych, dętych i perkusji. Towarzyszyłem wielu uczniom podczas różnorodnych przesłuchań, konkursów o zasięgu regionalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym, pomagając im w zdobywaniu nagród oraz wielokrotnie będąc nagradzonym za akompaniament. Dużym wyróżnieniem była możliwość występowania wspólnie z uzdolnionymi uczniami m.in. na Koncertach Stypendystów Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci w Warszawie.

Od roku 2006 kontynuuję pracę w tej szkole jako nauczyciel, głównie przedmiotów nauka akompaniamentu oraz fortepian w Sekcji Rytmiki, co dostarcza mi dodatkowej satysfakcji i stawia nowe wyzwania w postaci przekazywania uczniom praktycznych umiejętności i wiedzy zdobywanej w dotychczasowej pracy. Moi uczniowie kilkakrotnie otrzymali nagrody na ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach kameralnych.

W 1987 zostałem zatrudniony jako akompaniator w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach. W latach 1987-1996 akompaniowałem w klasach śpiewu solowego na Wydziale Wokalno – Aktorskim, a także od 1987 na Wydziale Instrumentalnym (obecnie Wokalno-Instrumentalny) w klasach fletu, oboju, fagotu, saksofonu, waltorni, puzonu, tuby, perkusji i altówki.

Praca ze śpiewakami to dla pianisty wspaniała okazja do rozwijania swoich umiejętności muzycznych. Wiele autorytetów podkreśla wagę wokalnego traktowania frazy, śpiewnego brzmienia fortepianu, płynnego *legato*, tempa *rubato*, odpowiedniej narracji. Tego wszystkiego pianista może w naturalny sposób nauczyć się od śpiewaka.

Bogatą literaturę wokalną z różnych epok obejmującą cykle pieśni, arie, utwory oratoryjne mogłem poznawać i opracowywać ze studentami pod okiem doświadczonych pedagogów Krystyny Świder, Tadeusza Leśniczaka, Feliksa Widery.

Wymagający repertuar zawierający szereg dzieł kameralnych przeznaczonych na różne instrumenty z fortepianem, konieczność szybkiego opanowania często skomplikowanych utworów, dyspozycyjność, a także łączenie pracy z moją szeroką działalnością koncertową, były wyzwaniem w pracy ze studentami klas instrumentalnych.

Najdłużej i tym samym najgruntowniej poznawałem możliwości fletu pracując w klasach Mariana Katarzyńskiego, Stanisława Michalika, Marii Grochowskiej, Ryszarda Sojki, Łukasz Zimnika - uznanych instrumentalistów Narodowej Orkiestry Symfonicznej Polskiego Radia w Katowicach. Spośród obszernej i różnorodnej literatury na flet i fortepian mam w swoim repertuarze sonaty barokowe, klasyczne, romantyczne i współczesne (m.in. J.S. Bach, C.P.E. Bach, W.A. Mozart, C. Reinecke, C. Franck, F. Poulenc, B. Martinu, S. Prokofiew, P. Sancan, H. Dutilleux,), utwory wirtuozowskie wykorzystujące szerokie możliwości techniczne tego instrumentu (T. Böhm, P. Taffanel, G. Enescu, F.

Martin, A. Copland i in) jak i koncerty (W.A. Mozart, C. Reinecke, J. Ibert, A. Jolivet i in) gdzie pianista zastępując orkiestrę musi radzić sobie z często niewygodnymi transkrypcjami wymagającymi indywidualnego opracowania.

Kolejnym ważnym instrumentem, z którym związałem dużą część swojej pracy zawodowej jest saksofon. Przez wiele lat współpracowałem z jednym z najbardziej znanych pedagogów tego instrumentu w Polsce - Bernardem Steuerem, a następnie z kontynuującym tradycje pedagogiczne swojego profesora - Bartłomiejem Dusiem. Partia fortepianu w utworach przeznaczonych na saksofon i fortepian uznawana jest przez wielu muzyków za jedną z trudniejszych pod względem technicznym i wyrazowym. Szerokie możliwości kolorystyczne i techniczne saksofonu inspirowały kolejne pokolenia kompozytorów z różnych krajów do napisania wymagających i ciekawych utworów na ten instrument (A. Głazunow, C. Debussy, J. Ibert, A. Caplet, Ch. Koechlin, P. Creston, H. Villa-Lobos, E. Denisow i in).

Ogromne możliwości instrumentów perkusyjnych oraz bogatą literaturę poznawałem w klasach znakomitych perkusistów NOSPR: Jerzego Zegalskiego, Stanisława Proksy i Krzysztofa Jaguszewskiego. Utwory pisane w XX wieku na pojedyncze instrumenty takie jak marimba czy ksylofon z fortepianem, jak i na zestawy obejmujące różne instrumenty perkusyjne, stawiają przed pianistą duże wymagania (D. Milhaud, M. Błażewicz, M. Ptaszyńska, N. Živkovich, E. Sèjournè, N. Rosauero, H. Genzmer, O. Lacerda, A. Jolivet i in). Skomplikowane układy metryczno-rytmiczne, ogromne skale różnic dynamicznych, rozległa paleta barw wymagają od pianisty kameralisty dyscypliny, dbałości o proporcje dynamiczne, dużej precyzji rytmicznej.

Ważnym dopełnieniem mojej współpracy z pedagogami są wspólne występy na koncertach i festiwalach organizowanych przez Akademię Muzyczną w Katowicach. Marii Grochowskiej, Ryszardowi Sojce i Krzysztofowi Jaguszewskiemu towarzyszyłem również podczas recitali w ramach przewodów kwalifikacyjnych I st.

Studenci, z którymi grałem zdobywali nagrody na ogólnopolskich i międzynarodowych konkursach instrumentalnych.

Za działalność artystyczną i pedagogiczną oraz „budowanie znakomitych relacji ze studentami Katedry Instrumentów Dętych i Perkusji” otrzymałem nagrodę Rektora Akademii Muzycznej w Katowicach w 2013 roku.

Pracę akompaniatora w AM w Katowicach poszerzam o dydaktykę. Od roku 1998 uczę fortepianu klasycznego na kierunku Jazz i muzyka estradowa Studiów Niestacjonarnych, a od 2003 do 2006 uczyłem fortepianu na kierunku Edukacja muzyczna Studiów Stacjonarnych na Wydziale Kompozycji, Interpretacji, Edukacji i Jazzu. Praca ta wymaga bardzo indywidualnego podejścia, dopasowanego do stopnia zaawansowania pianistycznego studentów. Często musi rozpocząć się od korekty nabytych w szkolnictwie niższego szczebla umiejętności, zarówno technicznych, jak i wyrazowych. W dużej mierze związana jest z poszerzaniem umiejętności pianistycznych, rozwijaniem świadomości i wyobraźni muzycznej w oparciu o coraz bardziej wymagający repertuar.

W latach 2007-2011 uczyłem przedmiotu nauka akompaniamentu z grą a vista, a od roku 2014 prowadzę przedmiot kameralistyka na Studiach Niestacjonarnych Wydziału Wokalno-Instrumentalnego.

Rozgraniczenie pojęć: granie solowe, akompaniament, kameralistyka od dziesięcioleci zakorzeniło się w środowisku muzycznym. Próby nadania odpowiedniej i uzasadnionej rangi pojęciu akompaniament podejmowane od dawna przez wielu muzyków, zostały usystematyzowane przez Jerzego Marchwińskiego w książce „Partnerstwo w muzyce”. Znalazłem tam potwierdzenie moich wieloletnich doświadczeń i przemyśleń dotyczących współpracy wykonawców w interpretacji muzyki. „Relacje pomiędzy partnerami wynikają ze struktury utworu, zależności pomiędzy kwestią wiodącą i

wtórująca, a nie z układu solista – akompaniator² - pisze Marchwiński. Dotyczy to zarówno relacji z uczniami, ze studentami jak i z uznanymi artystami. „(...) jedynie układ partnerski rzeczywiście oferuje ogromne możliwości wspólnej, twórczej realizacji³ – pisze w innym miejscu. Odczytanie i rozumienie zmieniających się ciągle elementów zależności we wspólnym kreowaniu utworu jest niezbędne do klarownego przekazania jego idei. Rozwijanie umiejętności słuchania siebie, partnera i siebie nawzajem jest warunkiem świadomego kształtowania muzyki.

Ważnym elementem mojej działalności jest praca akompaniatora na kursach, podczas których miałem zaszczyt współpracować ze znakomitymi muzykami z Polski i z zagranicy. Oprócz towarzyszenia na fortepianie uczestnikom podczas zajęć, przeprowadzam również indywidualne próby, opracowuję utwory, których uczestnicy uczą się podczas kursu. Poznają równocześnie metody pracy doświadczonych wykładowców. Wspólnie opracowywane programy prezentujemy później na koncertach zarówno z uczestnikami jak i z wykładowcami. Pierwsze doświadczenia zdobywałem jeszcze jako student na Międzynarodowym Mistrzowskim Kursie Muzycznym w Łańcucie w roku 1985. Zaproszenie przez znakomitego polskiego flecistę Grzegorza Olkiewicza, ówczesnego Prezesa Stowarzyszenia Flecistów Polskich, na Międzynarodowy Mistrzowski Kurs Fletowy w 1995 roku w Orońsku (i w następnych latach do 2002) zainicjowało moją systematyczną pracę na tego typu spotkaniach muzycznych.

Przed przewodem kwalifikacyjnym I st. grałem na 26, a po przewodzie na 45 ogólnopolskich i międzynarodowych kursach oraz warsztatach instrumentalnych, wokalnych i metodycznych w Polsce i za granicą: w Bystrzycy Kłodzkiej, Czocho, Dusznikach Zdroju, Elblągu, Gdańsku, Jarocinie, Katowicach, Koszalinie, Lusławicach, Łańcucie, Myśliborzu, Nałęczowie, Ostromecku, Orońsku, Pielgrzymowicach, Poznaniu, Wojnowicach, Wrocławiu, Szczawnie Zdroju, Szczecinie, Szczecinku, Wolsztynie, Czerkasach (Ukraina). Pracowałem głównie w klasach fletu, saksofonu, kontrabas, klarnetu, a także śpiewu, skrzypiec, oboju, fagotu, trąbki, waltorni, puzonu z wykładowcami z Polski, Austrii, Belgii, Czech, Danii, Francji, Hiszpanii, Niemiec, Rosji, Słowacji, Szwajcarii, Ukrainy, USA, Węgier, Wielkiej Brytanii.

Jako wykładowca zostałem zaproszony do prowadzenia Regionalnych Warsztatów Kameralnych dla uczniów i pedagogów w Szczecinie w 2009 roku. W 2013 r, podczas 38 Festival Internacional de Musica, Universidade Federal de Goias w Goianii (Brazylia), na którym również występowałem, prowadziłem Kurs Mistrzowski fortepianowej muzyki solowej i kameralnej dla studentów i pedagogów.

Kursy stwarzają wspaniałą okazję do łączenia działalności artystycznej z pedagogiczną i popularyzatorską.

Możliwość poznania literatury i specyfiki gry z kontrabasem dała mi współpraca z Ireną Olkiewicz – nieocenioną propagatorką gry na tym instrumencie, adiunktem Akademii Muzycznej we Wrocławiu, Prezesem Polskiego Stowarzyszenia Kontrabasistów (którego jestem honorowym członkiem od 2010 roku), organizatorką koncertów, festiwali, kursów i konkursów kontrabasowych.

W 1996 oraz 2004 roku zostałem zaproszony do wykonania recitali we Wrocławiu z wirtuozem kontrabasem Francois Rabbathem (Francja). Grałem również z Thomasem Martinem (Wielka Brytania) wybitnym odtwórcą dzieł m.in. G. Bottesiniego (1997, 1998, 2010, 2013). Oprócz udziału w 1 Ogólnopolskim i 5 Międzynarodowych Mistrzowskich Kursach Kontrabasowych w Wojnowicach (1996-2001) wzięłem udział w 5 Światowych Festiwalach Kontrabasowych we Wrocławiu (2004, 2006, 2008, 2010), Akademii Kontrabasowej w Pielgrzymowicach (2006), Ogólnopolskim Międzynarodowym Sympozjum Kontrabasowe we Wrocławiu (2013), w czasie których mogłem pracować i koncertować z

² Jerzy Marchwiński, *Partnerstwo w muzyce*, Kraków 2010, s.25

³ *Ibidem*, s. 24

takimi wykonawcami jak m.in. Barry Green (USA), Miloslav Gajdoš (Czechy), Esra Gul Atalay (Turcja), Eric Hansen (Kanada), Miloslav Jelinek (Słowacja), Sonia Ray (Brazylia), Catalin Rotaru (Rumunia/USA), Anthony Stoops (USA), Dan Styffe (Szwecja). W programach koncertów znalazły się utwory G.F. Haendla, G. Bottesiniego, E. Granadosa, S. Gubaiduliny, F. Proto, E. Blocha i in. Podczas trzech Międzynarodowych Konkursów Kontrabasowych we Wrocławiu: Wratlavia (2008), Jazzowego i Klasycznego (2010) oraz Jubileuszowego (2014) towarzyszyłem uczestnikom jako akompaniator konkursowy. Wielu z nich zostało laureatami.

Efektom mojej współpracy artystycznej z Ireną Olkiewicz oprócz wspólnych koncertów w Polsce (1997, 1998, 2005, 2006, 2008) i w Niemczech (1999) jest płyta CD „Medytacja Thais” (Edycja Świętego Pawła, ESP 219, 2003) zawierająca utwory S.B. Poradowskiego, B. Konowalskiego, T. Albinioniego, J.S. Bacha/Ch. Gounoda, G. Bottesiniego, C. Saint-Saensa, J. Masseneta, S. Rachmaninowa, G. Gershwina, S. Myersa. Płyta ta została podana przez Irenę Olkiewicz jako osiągnięcie artystyczne w Jej przewodzie habilitacyjnym.

Przygotowanie do wspólnych występów z wieloma wybitnymi indywidualnościami, których interpretacje niejednokrotnie zasadniczo różnią się od siebie, wymaga doskonałej znajomości programu. Niezbędna jest także duża elastyczność, aby przy zachowaniu własnych pomysłów i estetyki otworzyć się na muzyczne propozycje partnera. Idealem jest dopracowanie programu podczas wystarczającej ilości prób, często jednak znalezienie ostatecznego kształtu wspólnej interpretacji musi dokonać się podczas tylko jednego lub dwóch spotkań. Uzyskanie odpowiedniego brzmienia i właściwych proporcji jest więc prawdziwym wyzwaniem dla wykonawców. Miałem wielkie szczęście, że na swojej drodze spotykałem tak wielu wspaniałych muzyków, z którymi praca zamieniała się w satysfakcjonującą artystyczną kreację. Koncertowałem z wieloma artystami z Polski i z różnych stron świata. Najczęściej byli to fletciści. Chciałbym tu wymienić tylko niektóre z najważniejszych dla mnie występów.

Z Jadwigą Kotnowską, profesorem Akademii Muzycznej w Bydgoszczy, odbyłem tournée po krajach Azji - Malesji, Hong Kongu i Pakistanu (2007), występowałem na wielu koncertach w Polsce (2009, 2011), a także we Francji (2009). Repertuar tych koncertów obejmował utwory W.A. Mozarta, F. Poulenca, F. Borne, R. Muczyńskiego, O. Taktakishviliego, S. Rachmaninowa, O. Messiaena, H.M. Góreckiego i in. W 2009 r. prawykonaliśmy utwór *Flautotranssalto* P. Wróbla.

Z Kazimierzem Moszyńskim, profesorem Akademii Muzycznej w Krakowie, oprócz koncertów podczas Kursów Interpretacji w Zakresie Gry na Instrumentach Dętych w Dusznikach Zdroju wykonałem również recital muzyki polskiej - F. Chopin, K. Ogiński, I.F. Dobrzyński, F. Lessel, S. Moniuszko, A. Tansman, T. Szeligowski - na IV Międzynarodowym Festiwalu im. Księcia Michała Kleofasa Ogińskiego w Iwoniczu Zdroju (2011).

Z Peterem-Lukasem Grafem, przez ponad 20 lat wykładowcą w Akademii Muzycznej w Bazylei, podczas 3 recitali w Szczawnie Zdroju (2007, 2008, 2009) zaprezentowaliśmy sonaty J.S. Bacha, W.A. Mozarta, C. Reinecke, F. Poulenca, B. Martinu, a także utwory F. Chopina, F. Schuberta, A. Roussela, G. Faure, B. Bartóka i in.

Współpraca z Dejanem Gavrićem, wykładowcą Gutenberg-Universität w Mainz, zaowocowała 4 recitalami podczas Zimowych Warsztatów Fletowych w Szczawnie Zdroju (2009, 2013, 2014, 2015) oraz 2 recitalami podczas Międzynarodowych Warsztatów Instrumentów Dętych w Szczecinku (2014, 2015). Program recitali obejmował utwory m.in. J.S. Bacha, W.A. Mozarta, F. Schuberta, P. Taffanella, P. Czajkowskiego, C. Debussyego, R. Muczyńskiego.

Z Pierre-Yves Artaud, wykładowcą w Konserwatorium Paryskim na 2 koncertach podczas Międzynarodowych Warsztatów Instrumentów Dętych w Szczecinku (2011) wykonałem utwory C. Debussyego, Y. Taira.

Z Andraśem Adorjanem, pedagogiem Wyższych Szkół Muzycznych w Kolonii i w Monachium wykonaliśmy m. in. recital „Pozdrowienia z Węgier” na Uniwersytecie Muzycznym F. Chopina w Warszawie (2013) składający się z dzieł kompozytorów węgierskich: B. Bartóka, E. Doratiego, F. Dopplera, F. Farkasa, E. von Dohnanyiego, A. Terchaka.

Z Iago Lariño Rodal zagrałem recital w ramach VII Festiwalu Muzyki Kameralnej „Kontrasty” w Akademii Muzycznej w Katowicach złożony z utworów, które skomponowali: C.P.E. Bach, G. Connesson, M. de Falla, F. Martin i N.W. Gade.

Z Patrickiem Gallois podczas Międzynarodowej Konferencji Fletowej w Akademii Muzycznej w Katowicach (2014) wykonałem sonaty F. Poulenca i C. Reinecke.

Z Denisem Bouriakovem, pierwszym flecistą Metropolitan Opera, wystąpiłem w Sali Koncertowej NOSPR w Katowicach (2015) wykonując program muzyki francuskiej J-M Leclaira, C. Francka, C. Saint-Saensa, G. Faure, H. Dutilleux, P. Sancana, A. Rousseła.

Dynamiczny rozwój kariery Łukasza Długosza obserwuję od czasu, gdy jeszcze jako młody uczestnik Międzynarodowego Kursu Fletowego w Orońsku w 1995 roku rozpoczynał swoją drogę artystyczną. Nasza intensywna współpraca od 2004 roku obejmuje wiele występów podczas kursów w Szczawnie Zdroju (2005), Lusławicach (2015) oraz recitali w Polsce m.in. na festiwalach: Fletowym w Sieradzu (2005), Młodego Muzyka w Szczecinku (2006), „Chantarelle Festival” w Gołuchowie (2008), „Perła Baroku - Koncerty Mistrzów” w Kobyłce (2013), Kompozytorów Polskich im. H.M. Góreckiego w Bielsku-Białej (2014), EMANACJE w Suchej Beskidzkiej, Krzeszowicach (2015), Muzyka w Opactwie „Bach u Cystersów” w Wąchocku (2015), „Sacrum Non Profanum” w Trzęsaczu (2015), XIX wieczory z muzyką Karola Szymanowskiego i Bohuslava Martinů w Katowicach (2016), a także za granicą na Bratislava Music Festival (2004), Flöten Festival we Freiburgu (2013). Wykonywaliśmy m.in. sonaty J.S. Bacha, A. Vivaldiego, J.M. Leclaira, C. Francka, S. Prokofiewa, B. Martinů, T. Szeligowskiego, jak również utwory W.A. Mozarta, F. Chopina, I.F. Dobrzyńskiego, T. Böhma, C. Chaminade, J. Mouqueta, T. Taffanela, H. Dutilleux, O. Messiaena, K. Szymanowskiego, W. Kilara, K. Pendereckiego i in. W 2009 r. prawykonaliśmy utwór *Miniature* M. Rosiaka, a w 2012 r. - *Kolory lata* J. Bieleckiego.

W 2008 wzięliśmy udział w programie „Młodzi muzycy w TVP Kultura”.

Z Agatą Kielar-Długosz flecistką, obecnie asystentką w Akademii Muzycznej w Krakowie, po raz pierwszy wystąpiłem już w 1997 roku podczas Ogólnopolskich Kursów Metodycznych w Koszalinie. W kolejnych latach wielokrotnie graliśmy koncerty m.in. na festiwalach w Polsce „Musica Polonica Nova” we Wrocławiu (2008), Śląskie Dni Muzyki Współczesnej w Katowicach (2014), Wieczory z muzyką Karola Szymanowskiego i Alfredo Caselli w Katowicach (2014), „Poznańska Wiosna Muzyczna” (2015), Kompozytorów Krakowskich (2015), wykonując utwory m.in. T. Böhma, G. Enescu, J. Mouqueta, A. Caselli, A. Rousseła, T. Hosokawy, W. Lutosławskiego, T. Szeligowskiego, A. Tansmana.

W 2013 roku towarzyszyłem Jej w nagraniu CD oraz w przewodzie doktorskim (P. Gaubert, J. Mouquet, A. Roussel). Na wydanie czeka nasze następne CD z muzyką kompozytorów polskich zawierająca m.in. premierowe nagrania utworów H.M. Góreckiego, K. Pendereckiego i P. Perkowskiego.

Z tym dwojgiem flecistów, Łukaszem Długoszem i Agatą Kielar-Długosz występowaliśmy także w triu z recitalami podczas kursów w Szczawnie Zdroju (2008), Szczecinku (2010, 2011, 2013), a także na takich festiwalach jak m.in. Festiwal im. Adama Didura w Sanoku (2007), „Chantarelle Festival” w Gołuchowie (2009), Instrumentów Dętych w Szczecinku (2009), Polskiej Muzyki Kameralnej w Warszawie (2012), Mikołowskie Dni Muzyki (2013), EMANACJE w Wieliczce, Luślawicach, Krakowie (2013), Dni Muzyki Feliksa Mendelssohna w Krakowie (2014), na których graliśmy utwory napisane na 2 flety i fortepian J.S. Bacha, A. Vivaldiego, F. Busoniego, T. Böhma, F.W. Dopplera, F. Mendelssohna, G. Faure, J. Offenbacha, L. Delibesa, D. Szostakowicza i in. W 2008 r. prawykonaliśmy kompozycję *per se* Jagody Szmytki, a w 2014 r. – *Intensamente* Stanisława Bromboszcza.

W 2012 roku wzięliśmy udział w audycji „Five o'clock” PR Dwójka.

Z dużej liczby ważnych koncertów z saksofonistami chciałbym wymienić te w ramach 2 Festiwali Saksofonowych w Szczecinie (2006, 2012) oraz 3 Letnich Akademii Instrumentów Dętych w Wolsztynie (2010, 2012) i w Szczecinie (2011) z m.in. Noah Getz z American University Washington, Lawrence Gwozdz z University of Southern Mississippi, Elliot Riley, Wildy Zumwalt z State University of New York at Fredonia, Laran Jerome, podczas których wykonywaliśmy utwory J. Demerssemanna, A. Desenclos, F. Decrucka, E.L. von Knorra, J. Landersa, A.E. Simpsona i in.

Granie z Gabrielą Szendzielorz, prywatnie moją Żoną, w tak jednorodnym instrumentalnie zespole jak duet fortepianowy, niesie obok dużej radości również konieczność pokonania wielu problemów technicznych wynikających ze specyfiki grania na 4 ręce i na 2 fortepiany – ujednoczenie artykulacji i frazowania, jednoczesne wydobywanie dźwięku, dopasowanie brzmienia. Rozwijanie wyobraźni muzycznej w oparciu o wspólne pomysły w celu uzyskania spójnej interpretacji odbywa się często na drodze artystycznego kompromisu. Literatura na taki zespół jest bardzo bogata i interesująca. Na koncertach wykonujemy utwory W.A. Mozarta, J. Brahmsa, F. Schuberta, A. Dvoraka, W. Lutosławskiego, H.M. Góreckiego i in. Muzyka współczesna zajmuje ważne miejsce w naszym repertuarze. Dokonaliśmy też 8 prawykonań utworów M. Błażewicza, M. Cynk, A. Dziadka, D. Janusa, J. Kornowicza, A. Nowaka, G. Pstrokońskiej-Nawratil. Występowaliśmy m.in. na festiwalach: Maraton Twórczości Henryka Mikołaja Góreckiego w Katowicach (2003), Warszawska Jesień (2005), Śląskie Dni Muzyki Współczesnej w Katowicach (2006, 2008, 2010), Prawykonań Polska Muzyka Najnowsza w Katowicach (2009, 2011), Muzyki Współczesnej „Nowe Fale” w Gdańsku (2015). Za granicą graliśmy w Niemczech (2001, 2008) i w Brazylii (2013). Uwieńczeniem naszej współpracy artystycznej w duecie jest płyta CD *Muzyka współczesnych kompozytorów śląskich dla 2 pianistów*.

Specyfika zawodu, który wykonuję - pianisty kameralisty, polega na współdziałaniu z innymi muzykami. Aby efekty tej pracy mogły zostać zaprezentowane słuchaczom niezbędna jest też współpraca z instytucjami, organizacjami, stowarzyszeniami itp. Zdaję sobie sprawę, że to dzięki wielkiej pasji, wytrwałości ich przedstawicieli wiele moich muzycznych spotkań było możliwych.

Niezwykle ważne jest wprowadzanie w świat dźwięków najmłodszych słuchaczy, popularyzowanie muzyki i kształtowanie w ten sposób gustów kolejnych pokoleń melomanów. Jako solista i akompaniator brałem udział w wielu audycjach umuzykalniających dla dzieci i młodzieży.

Młodych pianistów - uczniów podstawowych szkół muzycznych, miałem z kolei okazję oceniać jako juror Konkursów „Muzyka Polska” w Jeleniej Górze w 2007 i 2012 r.

Zupełnie nowym i niezwykle twórczym doświadczeniem było dla mnie przygotowanie do wydania albumu *Chopin na flet i fortepian - Słynne transkrypcje* (PWM SA Kraków, t.I 2006, t.II 2007). Kompozycje Chopina były źródłem inspiracji dla wielu kompozytorów i wirtuozów do stworzenia ich własnych wersji instrumentalnych. Moje zadanie polegało na opracowaniu partii fortepianu w istniejących już transkrypcjach. Partię fletu opracował Grzegorz Olkiewicz, który jest także wspólnie z Robertem Kurdybachą autorem kilku pozostałych transkrypcji zawartych w tym wydawnictwie. Moja praca obejmowała dokładne sprawdzenie tekstu nutowego, artykulacji, oznaczeń dynamicznych i agogicznych a także pedalizacji na bazie dostępnych wydań kompozycji oryginalnych oraz komentarzy do nich. Najważniejszym zadaniem było zachowanie oryginalnego charakteru i staranne oddanie ducha Chopinowskich dzieł.

Uprawianie kameralistyki jest fascynującą przygodą. Mam nadzieję, że w dalszym ciągu będę mógł wykorzystywać i rozwijać swoje umiejętności pianistyczne umożliwiając publiczności kontakt z piękną muzyką oraz skutecznie przekazywać swoje doświadczenia. Liczne plany koncertowe, a także moi zdolni studenci i uczniowie są prawdziwą inspiracją do poszerzania repertuaru i ciągłej pracy nad sobą.

Andrzej Jungiewicz